

SKARBAIS SĀKUMS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2. Moz. 5:1–23; Atkl. 11:8; 2. Moz. 6:1–13; Ps. 73:23–26; 2. Kor. 6:16; 2. Moz. 6:28–7:7.

ATMIŅAS PANTS:

“Pēc tam Mozus un Ārons gāja pie faraona un sacīja: ‘Tas Kungs, Israēla Dievs, saka tā: atlaid Manu tautu, ka tie Man sarīko svētkus tuksnesī.’ Bet faraons sacīja: ‘Kas ir Tas Kungs, ka man būtu Viņam jāklausa un jāatlaiž Israēls? Es nepazīstu To Kungu, un arī Israēlu es neatlaidīšu’” (2. Moz. 5:1, 2).

Daudzi ticīgie domā, ka tad, kad kāds nolemj sekot Dievam, viņš piedzīvos tikai laimi, labklājību un panākumus. Tomēr tas ne vienmēr tā ir, un to bieži parāda pati Bībele. Dažkārt uzrodas daudz šķēršļu, kā arī jaunas grūtības. Tas var būt ļoti frustrējoši un liek uzdot sarežģītus jautājumus, uz kuriem ne vienmēr ir vienkāršas atbildes, vai varbūt pat šķiet, ka atbilžu nav vispār.

Tie, kas paļaujas uz Dievu, saskarsies ar daudziem pārbaudījumiem. Tomēr, ja būsīm neatlaidīgi, Dievs piedāvās risinājumus, kas būs saskaņā ar Viņa prātu un Viņa laikā. Viņa ceļi var būt pretēji mūsu cerībām uz ātru un tūlītēju risinājumu, taču mums ir jāiemācās uzticēties Viņam, neskatoties uz to.

Tātad šīs nedēļas tēma ir Mozus un pavēle izvest Dieva tautu no Ēģiptes – gluži tikpat skaidrs Dieva aicinājums, kāds varētu būt ikvienam. Patiešām, tas ietvēra brīnumus, kā arī pašu Dievu, kas tiešā veidā runāja ar Mozu un precīzi lika saprast, ko viņam darīt.

Cik daudz vieglāk varēja justies Mozus, zinot, ka viņš ir Dieva aicināts un ka viņam pat uzdots konkrēts uzdevums?

Tam vajadzēja būt vienkārši, vai ne?

Par to lasiet tālāk.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 19. jūlijā.

Kas ir Kungs?

Pēc Dieva pavēles Mozus dodas pie faraona, lai sāktu procesu, kurā viņš, Mozus, “izved Manu tautu, Israēla bērņus, no Ēģiptes” (2. Moz. 3:10).

Kāda bija faraona atbilde uz Dieva prasību – “atlaid manu tautu” (sk. 2. Moz. 5:1, 2) –, un kāda nozīme ir šai atbildei? _____

Faraons paziņo: “Kas ir Kungs?” – nevis ar vēlmi Viņu iepazīt, bet gan kā pretdarbību vai pat noliedzot šo Dievu, kuru, kā viņš pats atzīst, nemaz nepazīst.

Gandrīz ar lepnumu viņš paziņo: “Es nepazīstu Kungu.” (NKJV)

Cik gan cilvēku vēsturē ir teikuši to pašu! Cik traģiski, jo, kā Jēzus pats ir teicis, “ši ir mūžīgā dzīvība, ka viņi atzīst Tevi, vienīgo patieso Dievu, un to, ko Tu esi sūtījis, Jēzu Kristu” (Jņ. 17:3).

Ēģipte, kurā faraons ir karalis, simbolizē spēku, kas noliedz Dieva klātbūtni un varu. Tā ir būtne, kas ir pretrunā Dievam, Viņa Vārdam un Viņa ļaudīm.

Nākamais faraona paziņojums – “es neļaušu Israēlam iet” – vēl vairāk atklāj šo sacelšanos pret dzīvo Dievu, vēl vairāk padarot Ēģipti par simbolu ne tikai Dieva noliegumam, bet arī sistēmai, kas cīnās pret Viņu.

Nav brīnums, ka daudzi saskatīja šo pašu attieksmi pēc tūkstošiem gadu Francijas revolūcijas laikā (sk. arī Jes. 30:1–3 un Atkl. 11:8). Faraons domāja, ka viņš ir dievs vai dieva dēls, – plaša atsaucē uz ticību paša spēkiem, varenūmam un saprātam.

”No visām Bībeles vēsturē minētajām tautām Ēģipte visdrosmīgāk noliedza dzīvā Dieva esamību un pretojās Viņa pavēlēm. Neviens monarhs nekad nav uzņēmis atklātāku un augstprātīgāku sacelšanos pret Debesu varu, kā to darīja Ēģiptes ķēniņš. Kad Mozus viņam atnesa vēsti Tā Kunga vārdā, faraons lepni atbildēja: ”Kas ir Jehova, ka man jāklausa Viņa balsi, lai atlaistu Israēlu? Es nepazīstu Jehovu, un turklāt es neļaušu Israēlam iet.” (2. Moz. 5:2, ARV) Tas ir ateisms, un Ēģiptes pārstāvētā nācija paudis līdzīgu dzīvā Dieva apgalvojumu noliegšanu un izpaustu līdzīgu neticības un spītības garu.” (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 269. lpp.)

Ja kāds jums jautātu: “Vai tu pazīsti Kungu?” kā jūs atbildētu? Ja jūs sakāt, ka jā, tad kāds Viņš ir un kāpēc? _____

Skarbaissākums

Lai gan Mozum jau no paša sākuma droši vien saprata, ka tas, ko Kungs viņam bija uzdevis, nebūs viegli (to atklāj viņa mēģinājumi no misijas atbrīvoties), viņam, iespējams, nebija ne jausmas par to, kas tieši notiks.

Izlasi 2. Moz. 5:3–23. Kādi bija tūlītējie Mozus un Ārona pirmās tikšanās ar faraonu rezultāti? _____

Pat pirms došanās pie faraona Mozus un Ārons sapulcināja Israēla vecajos un tautu, atstājot viņiem Dieva vārdus un rādīja viņiem Dieva zīmes, kā rezultātā Israēls ticēja, ka Kungs viņus atbrīvos no verdzības. Tādējādi viņi pielūdza Kungu (2. Moz. 4:29–31). Cerības noteikti bija lielas: Kungs gatavojās atbrīvot ebreju tautu no verdzības – beidzot!

Pēc tam Mozus devās pie Ēģiptes ķēniņa ar Dieva prasību, un israēliešiem viss kļuva vēl sliktāk. Viņu ciešanas pieauga, un viņu ikdienas darbs kļuva apgrūtinātāks un prasīgāks. Viņi tika apsūdzēti slinkumā, pret viņiem izturējās bargāk, un viņu vergošana kļuva vēl grūtāka.

Viņu vadītāji nebija priecīgi, un sadursme starp viņiem, Mozu un Āronu bija nejauka, un (kā mēs vēlāk redzēsim) tā vienkārši norādīja uz konfliktiem, kas Mozum būs ar savu tautu turpmākajos gados.

Izlasi 2. Moz. 5:21 un pēc tam iedomājies sevi šo vīru vietā, kad viņi stājās pretī Mozum un Āronam. Kāpēc viņi teica tādus vārdus? _____

Nav tik grūti saprast, kāpēc viņi bija sarūgtināti par Mozu (“Lai Kungs jūs redz un soda,” viņi teica). Viņi domāja, ka Mozus nāks viņus atbrīvot no ēģiptiešiem, nevis vēl vairāk apgrūtināt viņu dzīvi ēģiptiešu jūgā.

Līdz ar to Mozum un Āronam bija jātiek galā ne tikai ar ēģiptiešiem, bet arī ar savējiem.

Kādi ir labāki veidi, kā jūs un citi varētu tikt galā ar vietējās draudzes vadītājiem, rodoties nesaskaņām, kas agri vai vēlū ir neizbēgamas? _____

Dievišķais “es”

Nabaga Mozus! Vispirms viņu vaino faraons, un tagad viņu nolād viņa paša tauta. Tāpēc Mozus sūdzas Dievam. Vīlies un sarūgtināts par Israēla apstākļu pasliktināšanos, viņš jautā: “Ak, Kungs, kāpēc Tu esi darījis tādu ļaunumu šai tautai? Kāpēc Tu mani esi sūtījis? Kopš es gāju pie faraona, lai runātu Tavā Vārdā, viņš darījis šai tautai ļaunu, un Tu tomēr neglābi Savu tautu” (2. Moz. 5:22, 23). Mozus neapmierinātība ar Kungu ir acīmredzama un, ņemot vērā situāciju, saprotama.

Tomēr Dieva atbilde ir spēcīga. Viņš rīkosies, turklāt ļoti izlēmīgi: “Tagad tu redzēsi, ko Es darišu faraonam” (2. Moz. 6:1).

Izlasi 2. Moz. 5:22–6:8. Kāda ir Dieva atbilde Mozum, un kādas svarīgas teoloģiskas patiesības šeit tiek atklātas? _____

Dievs nu vairs ne tikai runās. Tagad Viņš spēcīgi iestāsies Savas tautas labā. Viņš atgādina Mozum dažus svarīgus faktus: (1) Es esmu Tas Kungs; (2) Es parādījos sentēviem; (3) Es noslēdzu ar viņiem Savu derību; (4) Es esmu apsolījis dot viņiem Kānaānas zemi; (5) Es esmu dzirdējis Israēla bērnu vaidēšanu un (6) Es atceros Savu derību – dot jums Apsolīto zemi.

Ievērojiet dievišķā “Es” atkārtošanos. Es, Tas Kungs, tavs Dievs, esmu darījis to un to, un tāpēc tu vari paļauties, ka Es izpildīšu to, ko esmu apsolījis.

Kungs tagad svinīgi pasludina, ka Viņš izdarīs četras lielas lietas Israēla labā, jo Viņš ir viņu dzīvais Kungs: (1) “Es izvedīšu jūs no Ēģiptes jūga”; (2) “Es izglābšu jūs no vergošanas”; (3) “Es tevi atpestīšu ar izstieptu roku un ar vareniem darbiem, un Es būšu jūsu Dievs” (2. Moz. 6:6, 7, NIV).

Šīs četras dievišķās darbības nodrošina un atjauno Viņa attiecības ar Saviem ļaudīm. Dievs ir visu šo darbību Veicējs, un israēlieši ir visu šo labumu un zēlastības saņēmēji. Dievs šīs dāvanas piedāvā brīvi, Savā lielajā mīlestībā; Viņš tā rīkojās toreiz, un Viņš tāpat dara tagad mūsu labā.

Kādi citi Bībeles varoņi ir sūdzējušies Dieva priekšā – un ar pamatotiem iemesliem? Kāpēc reizēm ir pareizi izkreatīt sirdi Dieva priekšā un pat sūdzēties par savu situāciju? Tomēr kāpēc jums tas vienmēr būtu jādara ticībā un paļāvībā? _____

Neapgraizītas lūpas

Kungs patiešām bija devis Mozum dažus spēcīgus solījumus par to, ko Viņš gatavojas darīt. Lai gan šī tikšanās noteikti iedrošināja Mozu, viņa uzmundrinājums, iespējams, bija īslaicīgs, ņemot vērā reakciju, ko viņš saņēma no savas tautas.

Izlasi 2. Moz. 6:9–13. Kas notika tālāk, un ko mēs varam mācīties no šī stāsta par vilšanās un cīņas posmiem savā dzīvē? _____

Ebrejus viņu bēdas, ciešanas un smagais darbs tik ļoti bija nomācis, ka viņi neklausījās Mozus vārdos, kas apliecināja, ka Dievs rīkosies, lai izpildītu solīto. Viņi to bija tik ilgi gaidījuši, bet viņu cerības nebija piepildījušās. Kāpēc lai tagad būtu citādi? Viņi zaudēja drosmi un cerību, kas, iespējams, bija vēl rūgtāk, jo varbūt pirmo reizi savā mūžā viņi saskatīja īstu cerību uz atbrīvošanu.

Un tomēr kurš gan nav bijis līdzīgā situācijā? Kurš gan kādā brīdī nav juties nomākts, vilies, neapmierināts, pat Dieva pamests?

Vai atceraties stāstu par Ļjabu? Un kā ar Asafu, psalmu sacerētāju, kurš cīnījās ar jautājumiem par ļaundaru labklājību un taisno ciešanām? Tomēr, neskatoties uz Asafa cīņām, viņš radījis vienu no skaistākajām ticības apliecināšanām: “Bet pie Tevis es palieku vienmēr, Tu mani turi pie manas labās rokas, Tu mani vadi pēc Sava prāta un beidzot mani uzņemsi godībā. Kad Tu esi mans, tad man nevajag ne debess, ne zemes! Jebšu man arī pamirtu miesa un sirds, taču Tu, Dievs, esi mans patvēruma un mana daļa mūžīgi” (Ps. 73:23–26).

Viscaur svētajā vēsturē Dievs ir apliecinājis Saviem ļaudīm, ka Viņš ir tiem blakus (Jes. 41:13, Mat. 28:20). Viņš dāvā Savu mieru, Savu mierinājumu un stiprina, lai tie tiktu galā ar dzīves izaicinājumiem (Jņ. 14:27; Jņ. 16:33; Fil. 4:6, 7).

Derības formula “Es ņemšu jūs Sev par tautu un būšu jums par Dievu” (2. Moz. 6:7) raksturo tuvās attiecības, kādas Kungs vēlējās izveidot ar Saviem ļaudīm.

Padomājiet par frāzi: “Es ņemšu jūs par Savu tautu un būšu jūsu Dievs” (2. Moz. 6:7, NKJV). Lai gan konteksts bija visa tauta, kā tas attiecas uz katru no mums atsevišķi un kā šīm attiecībām vajadzētu izpausties mūsu ikdienā? (Sk. arī 2. Kor. 6:16.) _____

Mozus faraonam kā Dievs

Izlasi 2. Moz. 6:28–7:7. Kā Kungs izturas pret Mozus iebildumiem? _____

Dievs atklāj Sevi Mozum kā Jahve, kas nozīmē, ka Viņš ir personīgs un tuvs Dievs, Savas tautas Dievs un Dievs, kas noslēdzis ar viņiem derības attiecības.

Šis visur klātesošais Dievs atkal pavēl Mozum iet pie faraona un runāt ar viņu. Izjzdams pašvērtējuma trūkumu, Mozus atkal iebilst: “Kāpēc faraons lai manī klausītos?” Šeit atkal varam redzēt ne tikai Mozus pazemību, bet arī viņa vēlmi tikt vaļā no uzdevuma, kura izpilde līdz šim nav pārāk sekmējusies.

“Kad Dievs pavēlēja Mozum atgriezties pie faraona, Mozus izrādīja neuzticēšanos sev. Termins “aral sepatayim”, burtiski “neapgraizītas lūpas”, kas šeit tiek lietots, lai aīnotu Mozus runas spēju trūkumu (6:12, 30), ir līdzīgs tam, kas atrodams 2. Moz. 4:10 – “grūta valoda un runas lēnums”” (Andrews Bible Commentary: Old Testament, “Exodus” (Berrien Springs, MI: Andrews University Press, 2020), 205. lpp.)

Dievs Savā žēlastībā piešķir Mozum Āronu, lai viņš palīdzētu Mozum. Mozus runās ar Āronu, kurš pēc tam publiski runās ar faraonu. Tādējādi Mozus spēlēs Dieva lomu Ēģiptes ķēniņa priekšā un Ārons būs viņa praviets.

Šis stāsts sniedz lielisku pravieša lomas definīciju. Praviets ir Dieva pārstāvis, Viņa rupors, kas pārraida un interpretē Dieva vārdu cilvēkiem. Kā Mozus runāja ar Āronu un tad Ārons to paziņoja faraonam, tā Dievs sazinās ar pravieti, kurš pēc tam cilvēkiem pasludina Dieva mācību. Tas var notikt mutiski, klātienē, vai, kā tas tika darīts visbiežāk, praviets saņēma vēsti no Dieva un pēc tam pierakstīja to.

Dievs arī izskaidro Mozum, ko viņš var sagaidīt no tikšanās ar faraonu. Viņš brīdina, ka konfrontācija būs saspringta un ilga. Otro reizi Dievs Mozum uzsver, ka faraons būs ļoti stūrgalvīgs un ka viņš nocietinās savu sirdi (2. Moz. 4:21, 2. Moz. 7:3). Taču viss beigsies ar kaut ko labu, jo “ēģiptieši atzīs, ka Es esmu Tas Kungs” (2. Moz. 7:5). Tas ir, Dievs tiks pagodināts pat sekojošā haosa laikā.

Mozum pietrūka aizbildinājumu, lai nesekotu Dieva aicinājumam. Kā mēs varētu aizbildināties, lai nedarītu to, ko Dievs vēlas? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Sentēvi un pravieši” nodaļu “Ēģiptes mocības” (257.–265. lpp.).

Skat, cik slikti Mozum un viņa tautai klājās pēc tam, kad Mozus pirmo reizi vērsās pie faraona.

“Tas pievērsa ķēniņa uzmanību, un tam radās aizdomas, ka israēlieši ir nodomājuši sacelties, lai atbrīvotos no verdzības. Neapmierinātība parasti rodas no slinkuma, tādēļ viņš nolēma rūpēties, lai tiem neatliktu laika kaldināt bīstamus plānus un tādā veidā tīktu salauzts viņu neatkarības gars. Tajā pašā dienā izdota pavēle, kas darbu padarīja vēl smagāku un nežēlīgāku. Parastais būvmateriāls šajā zemē bija saulē žāvēti ķieģeļi, jo pat lepnāko celtņu mūrus darināja no šī materiāla un tad aplika ar akmeņiem. Ķieģeļu ražošanā nodarbināja lielu skaitu vergu. Šim darbam vajadzēja ļoti daudz salmu, kurus smalki sagrieza un samaisīja ar māliem, lai tie turētos kopā, bet tagad ķēniņš deva rīkojumu salmus vairs neizsniegt – strādniekiem pašiem vajadzēja tos sagādāt, tomēr ķieģeļu skaitu prasīja tādu pašu. Šis rīkojums israēliešiem visā zemē atnesa lielas bēdas. Par darba uzraugiem ēģiptieši bija izraudzījuši ierēdņus no ebreju vidus, kuriem tagad vajadzēja atbildēt par padotajiem strādniekiem. Kad ķēniņa pavēle stājās spēkā, tauta izklīda pa visu zemi, lai salmu vietā savāktu rugājus, bet tie vairs nespēja izgatavot ķieģeļu ierasto daudzumu. Par neizpildīto darbu nežēlīgi sita ebreju ierēdņus.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 258. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

- 1. Padomājiet par laiku, kad, uzklusot Dieva aicinājumu savā dzīvē, lietas negāja labi vai noteikti labi nesākās. Kādas mācības jūs laika gaitā esat guvuši no šīs pieredzes?*
- 2. Pastāstiet citiem, kā Dievs ir iejaucies jūsu dzīvē, kad jūs lūdzāt Viņa palīdzību vai kad jūs to negaidījāt. Kā mēs varam ticēt Dieva labestībai, kad notiek sliktas lietas, pat tiem, kas uzticas Kungam?*
- 3. Ko jūs teiktu cilvēkam, kurš paziņo: “Es nepazīstu Kungu”? Pieņemsim, ka cilvēks to saka nevis spītības pēc, bet gan kā vienkāršu faktu par sevi. Ko jūs varētu darīt, lai palīdzētu šai personai iepazīt Kungu un izskaidrot, kāpēc tas ir svarīgi?*